

1

Stemmen, hoorde ze. Zachte, lage stemmen, ergens heel ver weg, maar als donzige wolken kwamen ze dichterbij. Het zwart voor haar ogen begon kleur te krijgen en ze dwong zichzelf wakker te worden.

‘Volgens mij komt ze bij.’

Die stem was licht – ongetwijfeld afkomstig van een kind. Ze voelde dat ze aangestaard werd door iemand die zich vlak naast haar bevond. Het was zacht en warm onder haar en ze besepte dat ze op een bed lag.

Lichtflitsen wisselden zich af met de verschijning van een onhelder gezicht. Het enige wat ze er in het moment in leek te herkennen waren blauwe ogen omringd door lange, zwarte wimpers.

Terwijl het beeld scherper en scherper werd hoorde ze de andere stemmen weer.

‘Dat zal eens tijd worden, zeg,’ sprak de ene op een vriendelijke doch hooghartige toon. ‘Ze ligt hier al bijna de hele dag. Ik heb meer te doen vandaag.’

‘Niemand heeft je anders gevraagd hier te blijven,’ antwoordde de ander. Hij bezat een rauwere manier van praten. ‘Je kunt nu gaan als je wilt. Ik blijf wel.’

‘Zodat ze overgeleverd is aan jou? Mooi niet.’

Overgeleverd? Waar was ze in godsnaam beland?

Eindelijk begon ze de omtrekken van de vage kleurvlekken te onderscheiden en keek ze recht in de nieuwsgierige blik van een jongetje dat naast haar op het bed zat. Terwijl zij onder de dekens lag boog hij zijn gezichtje belangstellend over haar heen. Hij bezat een olijkleurige ondertoon in de huid en zijn fonkelende blauwe ogen keken haar aan alsof ze een zeldzaam diertje was dat voor het eerst de ogen opende.

Met haar armen duwde ze zich overeind, zodat ze rechtop in het bed zat. De kamer waar ze zich in bevonden was ruim maar donker. De meubels – waaronder het bed, een kledingkast, de nachtkastjes, een dressoir, een boekenkast en een tafeltje in de hoek – waren gesneden uit hetzelfde mahoniehout en allemaal bezaten ze inkervingen van bloemen en stieren. Ook de muren, die een donkerkoraalachtige tint hadden, en de vloer, waar een koninklijkblauw vloerkleed lag, gaven de ruimte een klassieke toets.

Vlak voor het raam stond een figuur. En iets dichterbij, op ongeveer

een armlengte afstand, stond er nog één. Ze schrok toen hij een stap naar haar toe deed. Het was een vrij jonge man, niet veel ouder dan zichzelf en hij had een slank, pezig postuur. Ze vond dat hij door zijn lichte huid en de kleur van zijn haar en ogen behoorlijk op het jongetje dat naast haar op het bed zat leek. Hij was niet zijn vader, daar achtte ze hem te jong voor. Wellicht een wat oudere broer, maar ze waren onmiskenbaar familie van elkaar.

Wat haar verder aan hem opviel waren de tatoeages die over zijn armen en handen zichtbaar waren. Op zijn rechterhand eindigde de stroom van versieringen in een groot kruis en op zijn linkerhand was nog net te zien hoe een slang zich om zijn pols had gewikkeld. De tong liep in een dun, kronkelend lijntje tot aan zijn middelvinger, waaraan hij, eveneens als aan de ringvinger, een zilveren ring droeg. Aan de andere hand droeg hij slechts een duimring met een glanzende, diepblauwe steen.

‘Zijn we eindelijk wakker, schone slaapster?’ zei hij op een toon die haar al meteen niet beviel. ‘De volgende keer dat je bij ons een tukkie wilt komen doen moet je het gewoon vragen. Dan breng ik je persoonlijk naar *mijn* slaapkamer. Veel gezelliger.’

‘Wie zijn jullie?’ vroeg ze, nog voordat hij verder kon gaan met dat onnozele gebazel van hem.

‘Daar komen we straks wel op, pop,’ sprak het figuur dat bij het raam stond. Zijn toon was minder amicaal dan die van de getatoeëerde jongen.

Pas toen hij een stap uit de schaduw deed kon ze hem echt goed zien. Zijn blonde haar was zo fel dat het bijna licht leek te geven en zijn gezicht bezat ronde, zachte vormen. Zijn ogen waren een tintje lichter dan die van de andere twee in de ruimte – ijskleurig, zou ze het willen noemen, wat hem een strengere uitstraling bezorgde. Hij nam plaats op het bankje aan het voeteneinde van het bed en keek haar onderzoekend aan.

‘We willen eerst weten wie *jij* bent en wat je hier komt doen.’

Ze opende haar mond om antwoord te geven, maar tot haar eigen verbazing had ze geen idee wat ze moest zeggen. Haar herinneringen waren één enorme, zwarte waas waarin haar zintuigen uitgeschakeld leken te zijn geweest. Het was alsof ze na een hele lange tijd weer werden aangezet.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde ze verdwaasd.

De jongen met de tattoos fronste en keek alsof hij haar niet had verstaan. ‘Wat?’

‘Ik weet niet wie ik ben of wat ik hier kom doen. Ik weet niet eens *waar* ik ben.’

Ze kneep haar ogen fijn en probeerde zo hard als ze kon te denken, maar de enige herinneringen die ze leek te hebben waren van enkele minuten geleden. Ze hoorde een zucht, maar ze wist niet wie van de twee jongemannen die had geuit.

'Luister,' zei Blondie, terwijl hij opstond. 'Wij vragen het nog netjes aan je. We kunnen je ook gewoon aan Alonso overlaten, maar dan staan wij niet meer in voor de gevolgen. Hij is namelijk absoluut niet gevoelig voor lieve, schattige meisjes met mooie gezichtjes.'

'Ik zou het jullie heel graag willen vertellen, maar ik *kan* het gewoonweg niet. Ik heb geen idee *wat* ik moet zeggen!'

Ze wist dat ze wanhopig klonk, maar ze kon het niet helpen. Wat Blondie zojuist had gezegd deed de roodblonde haartjes op haar armen overeind staan. Ze had geen idee wie Alonso was, maar iets zei haar dat ze daar ook niet achter wilde komen.

De twee jongens keken elkaar bedachtzaam aan. 'Dat ziet er niet best uit voor haar,' zei Tattoo-boy. 'Nu is de vraag natuurlijk wat we met haar gaan doen.' Voordat ze doorhad wat hij deed kwam hij op de rand van het bed zitten, greep hij naar één van haar steile lokken en streelde deze. 'Je hebt heel mooi haar. Volgens mij ben ik nog nooit eerder met een roodharige geweest. Ik vind ze altijd iets weghebben van een roos.'

'Een roos?' Alles wat hij zei klonk als een soort doffe bonk in haar hoofd.

Hij glimlachte onheilspellend naar haar. 'Je weet wel, de bloem. Mooi, geurig, fluweel... maar die verdomde doorns. Die kunnen zo steken.' Ze deinsde een tikkeltje achteruit toen hij zijn lippen naar haar oor bracht en fluisterde: 'Maar dat geeft niet. Ik hou wel van een beetje pijn, en nadat ik één voor één de blaadjes heb gepeld doe je alles wat ik zeg.'

Ze voelde haar mond droog worden. De angstaanjagende blik waarmee hij haar een momentlang in de greep hield gaf haar een beklemmend gevoel, alsof hij haar keel aan het dichtknippen was.

'Wat fluistert u daar, oom Raf?' vroeg het jongetje dat nog altijd aan haar andere zijde zat.

'Zo is het wel weer genoeg,' sprak de blonde jongen afkeurend. 'Volgens mij is ze bang genoeg.'

Raf, zoals de jongen met de tattoos bleek te heten, had een brede grijns op zijn gezicht en bood hem een voldane blik. 'Dat denk ik ook.'

Blondie richtte zich weer tot haar. 'Ik geloof dat je het jezelf veel te moeilijk maakt, pop. Je hoeft ons alleen maar te vertellen wie je bent en voor wie je werkt. Wij laten je dan gewoon gaan en regelen het verder met je werkgever. Je hoeft dan niet meer bang voor hem te zijn.'